

Evangelikus Kántorlehel

– Szerkeszti: Finta Gergely –

Dallamon szárnyaló imádság

Pünkösdkor – a Lélek áradásának ünnepén – kevésnek bizonyulnak a szavak. Isten nagyszerű ajándéka, az ének azonban pótolhatja egyszerű szavaink fogyatékosságait. Ősi koráljaink felcsendülése ünnepet szerez a hétköznapiokba fulladó embernek; ünnepelni tanít, s egyben elsegít az ünnep lényegének megértésére.

Az Evangelikus Énekeskönyv egyik gyöngyszeme, a Huszár Gál énekeskönyvből (1574) való Batizi András-ének, „Jövel, Szentlélek Úristen”, ilyen kincs: dallamokon szárnyaló imádság.

Megtanít kérni: helyesen, nem fecsegve, hanem a legfontosabbért könyörögve. Az Atya és a Fiú Lelke vigasságot teremt a szomorúságra hajlamos tanítványok szívében. Ő adhat egyedül hitet nekünk, az Isten iránt eredendően bizalmatlan embereknek. Ő bátorít, amikor elerőtlenedünk a rossz ellen való küzdelemben, s ő nyújt vigasztalást, amikor kilátástalan a harc a legnagyobb hatalommal, a halállal szemben.

Jöjj, taníts, távoztasd, add, biztasd, vigasztald – hangzik a sok kérés... Csak Ő képes minket, szegényeket gazdaggá tenni, halálraítélteket életre indítani, elcsüggedteket megerősíteni, kételkedőket a hittel megajándékozni.

Meg kell tanulnunk ezeket a kéréseket, hogy húsz évszázad keresztyeivel, s Batizi Andrással együtt tudjuk imádkozni. S velük átélhetjük – a kéréseinket meghallgató Isten ajándékaként – a Lélek megvidámító, megerősítő áradását.

„Jövel, Szentlélek Úristen, Lelkiünknek vigassága, Szíviünknek bátorsága, Adjad minden híveidnek Te szent ajándékodat! Jövel, vigasztaló Szentlélek Isten!”

Hafenscher Károly

* * *

Az „Isten tisztelete”

A fenti cím talán furcsán hangzik. Mikor és hogyan tiszteli az ember az Istent? – örök kérdése, vívódása ez a hívő keresztyennek. A legnyilvánvalóbb válasz az, hogy az ember az Istent az istentiszteleten tiszteli, és annak keretein belül éli meg a Vele való találkozást. A találkozás Istennel történés útján valósul meg, ami nem más, mint az istentisztelet liturgiája.

A liturgia a keresztyén egyház kétezer éves istentiszteleti rendjének kikristályosodása. Ebben az értelemben visszatekintésnek és a múltba révedésnek tekinthetnénk. Nem szabad elfelejteni, hogy az istentiszteleten mi az élő Jézus Krisztussal találkozunk, hisz ő hitünk alapja. Az Élővel, aki ugyanaz az Úr, akit az első gyülekezetek tagjai dicsőítettek az istentiszteleteiken. Nem egyszerűen a múlt felidézéséről van szó, hanem a liturgia, éppen az élő Krisztus jelenléte miatt, egyben közösség az előttünk járt keresztyénekkal is. Ezt a közösséget pedig a jövő reménysége erősíti bennünk, miszerint egyszer mindannyian, akiket a Bárány vé-